

Hauf, Cahner i Pérez Muntaner: tres en ratlla

Desert d'amics

Després de sis anys de les primeres oposicions, la càtedra de Filologia Catalana de la Universitat de València ha quedat deserta. Cap dels tres aspirants, Albert Hauf, Max Cahner i Jaume Pérez Muntaner, no va superar la primera prova.

Disputes entre cavallers. Un petit canvi d'opinions entre els principals actors d'aquesta tragicomèdia va ser l'antesala de l'examen. Una nova oposició per a la càtedra de Filologia Catalana de la Universitat de València, igual que fa sis anys, quan els mateixos opositors i els mateixos catedràtics es reuniren per jutjar qui era el millor per al lloc. En sis anys les coses han canviat lleugerament. La sang, però, no va arribar al riu.

Les primeres oposicions a la càtedra de Filologia Catalana van tenir quatre candidats quasi nouvinguts. Per una banda, Albert Hauf, poc conegut al País Valencià. Els seus darrers 23 anys havia estat a la Universitat de Cardiff (Gal·les), on impartia classes de català i castellà, tant de llengua com de literatura. La seua vinguda estava marcada pel desig de tornar a un país de llengua catalana i de poder treballar en allò que més li agradava de fer.

Un altre candidat era el professor Max Cahner. No feia massa que havia estat destituït del seu càrrec de conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya i més tard també com a editor del diari *Avui*. Amb aquesta oposició pretenia tornar a la vida acadèmica, que havia abandonat amb el seu nomenament com a conseller.

Jaume Pérez Muntaner era el tercer candidat. Havia tornat l'any 1979 del seu lloc com a professor en una universitat americana per diverses raons, entre les quals es trobava, evidentment, l'efervescent nacionalisme regnant. Va destacar durant aquests anys com a poeta i impulsor d'iniciatives culturals. La seua figura acadèmica es vinculava normalment a treballs sobre autors vius.

Un quart candidat, Jaume Medina, va decidir de no repetir el concurs.

Ara fa sis anys, tres opositors, Hauf, Cahner i Pérez Muntaner, aconseguiren de passar la primera prova eliminatòria; el primer amb cinc punts i els dos segons amb quatre respectivament. Només un,

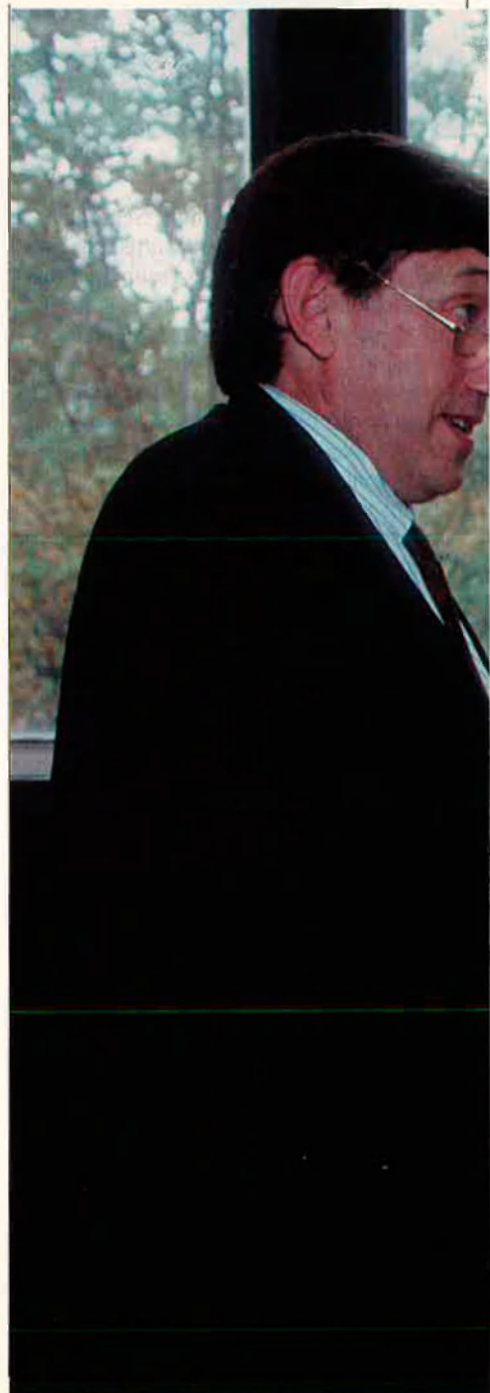
Albert Hauf, va aconseguir la càtedra amb el segon exercici. Max Cahner, però, va impugnar aquestes oposicions en considerar que el doble perfil de la plaça, Literatura i Història social de la llengua, havia estat ignorat i inclòs tot en un mateix paràmetre. Sis anys després, el Tribunal Suprem va donar la raó a Cahner.

CRÒNICA D'UNA OPOSICIÓ ANUNCIADA

Ningú dels tres anava vestit per a matar. Cahner, amb un sobri vestit negre, contrastava amb la tendència a la claredat dels conjunts de Pérez Muntaner i Hauf. La comissió, de luxe, estava presidida pel professor de la Universitat de València Antoni Ferrando i actuava com a secretària la medievalista Lola Badia. Joan Veny, Joan Miralles i Antoni M. Badia Margarit completaven la taula. Els quatre homes i una dona sense pietat que havien de jutjar els candidats.

En aquest primer exercici es tractava d'exposar el currículum i defensar el projecte docent i el projecte investigador. El primer a trencar el gel va ser Jaume Pérez Muntaner. El professor va haver de rectificar una petita dada que havia introduït en el material lliurat a la comissió. En la portada, allí on deia *Literatura catalana*, Pérez Muntaner havia afegit *Història social de la llengua*. Picardia innocent. En la seua intervenció, va exposar el seu currículum acadèmic i va intercalar al·lusions al contingut d'història lingüística que es precisava per a ensenyar història de la literatura contemporània. Muntaner va acabar remarcant la importància que podia tenir la seua vessant com a creador poètic.

Després va ser el torn de Max Cahner. L'ex-conseller de Cultura va fer una intervenció merament acadèmica i va exposar el seu projecte docent i investigador en la doble vessant del perfil: Història social de la llengua i Literatura catalana. En la

ponència, Cahner va exposar, atrafegadament a causa del poc temps de què disposava, els problemes metodològics amb els quals s'enfrontava tant l'estudiós de la literatura com l'estudiós de la història de la llengua. A l'hora de les preguntes de la comissió, que es van revelar com a rutinàries, també se li va descobrir una petita maldat. Al seu currículum va incloure un llibre publicat després de les oposicions.

I va arribar el torn d'Albert Hauf, molt esperat perquè havia anunciat que contestaria en aquest concurs les acusacions de què havia estat objecte. I ho va fer. En una apassionada intervenció plena d'ironia i

amb una retòrica digna de les seues lectures clàssiques i la seua tradició britànica, va rebatre totes les acusacions públiques i els rumors que havia registrat metòdicament. Començant pels equívocs que havia provocat l'origen germànic del seu cognom fins a les falses declaracions sobre el seu projecte i la seua preparació acadèmica en el doble perfil. Hauf va excedir-se del temps proposat per la comissió portat per l'afany de defensar-se sense descurar les demandes de l'oposició. Així, va explicar a la comissió i als periodistes la seua versió dels fets que no havia denunciat encara públicament.

Dia i mig va tardar la comissió a decidir-se. Dia i mig en què s'especulava sobre el resultat final. Però aquest ha estat per a molts una sorpresa: desert. Tots tres candidats obtingueren una puntuació de zero en aquesta primera prova. L'excusa adduïda per la comissió és la "insuficiència del currículum i el projecte investigador i docent" en Història social de la llengua de Pérez Muntaner i Albert Hauf. Per altra banda, Cahner, segons el parer de la comissió, no reunia mèrits suficients. Taules, o millor dit emplastre. La càtedra de Filologia Catalana resta deserta.

Xavier Mínguez

Foc amagat nodrit dins de les venes

El concurs-oposició a la càtedra de Filologia Catalana de la Universitat de València ha resultat finalment un seguit de desencerts que han culminat en fracàs, quasi podríem dir desastre. En primer lloc, si la facultat de filologia necessitava un professor de literatura catalana, era un absurd que s'afegira l'apèndix "història social de la llengua". En segon lloc, aquest apèndix no figurava com a assignatura en cap programa de cap universitat dels Països Catalans, de manera que difícilment els candidats podien tenir-ne experiència docent. En tercer lloc, un senzill error de mètode ha tingut *a posteriori* conseqüències fatals. Perquè fatal resulta veure un professor traure els draps bruts d'un altre o jutjar-lo públicament.

Però encara més fatal resulta que el departament de Filologia Catalana es quede sense un catedràtic de pes, ja siga Cahner, Muntaner o Hauf. Qüestionar, també públicament, la figura dels personatges que en aquesta oposició s'han enfrontat embruta la Universitat i la comissió, una comissió teòricament exempta de tot dubte. La resolució, pretesament salomònica, evidencia la ineficàcia d'aquesta comissió per a inclinar-se cap a un candidat o la por, immensa por, d'enfrontar-se al perdedor. En última instància, aquest és un risc que cal córrer, si més no, per tal de no tacar l'expedient de tres figures indiscutibles de la filologia amb un zero en una oposició. En el primer exercici d'una oposició.

S'ha portat massa lluny la política de quedar bé amb tothom. Queda demostrat amb aquest assumpte, de la mateixa manera que queda demostrat que és impossible no ser ni carn ni peix.

X. M.

